

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΤΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2017. ΣΤ' ΛΟΥΚΑ.

Άβερκίου Ισαποστόλου επισκόπου Ιεραπόλεως, των εν
Εφέσω αγίων εψτά παιδων.
Έτος 10^ο Τεύχος 455

Οι δύο πιθανές τοποθετήσεις μπροστά στην ελευθερία

(Ιωαν.Δ.Καραβιδόπουλου, Καθηγητού Παν/μίου)

Ο Χριστός παρουσιάζεται στην διήγησή μας σαν ελευθερωτής των ανθρώπων από τις δαιμονικές δυνάμεις που τον κρατούν αιχμάλωτο και τον δυναστεύουν.

Σ' αυτή την προσφορά ελευθερίας παρατηρούμε δύο τρόπους ανταποκρίσεως των ανθρώπων: η μία εκπροσωπείται από τον δαιμονισμένο που θεραπεύθηκε, η άλλη από τους κατοίκους της περιοχής στην οποία έγινε το θαύμα. Ο πρώτος μετά την συνάντησή του με τον ελευθερωτή και σωτήρα Χριστό μεταβάλλεται ριζικά από

γυμνός γίνεται «ιματισμένος και σωφρόνων» από ακοινώνητος που ζούσε στα μνήματα και στις ερήμους βρίσκεται τώρα σε επικοινωνία με τους συνανθρώπους του τους οποίους σπεύδει να συναντήσει για να τους διηγηθεί την θαυματουργική θεραπεία του αντί της επιθετικότητας και της καταστροφικής και αυτοκαταστροφικής μανίας που είχε γίνεται τώρα η πηγή σωτηρίας των άλλων αντί της προηγούμενης διασπασμένης προσωπικότητάς του που φαίνεται από την ονομασία «λεγεών»-(«ότι δαιμόνια πολλά εισήλθεν

εις αυτόν») αποκτά τώρα ένα ενιαίο κέντρο το οποίο γνωρίζει πολύ καλά τί θέλει: να μείνει κοντά στον Ιησού.

Ενώ όμως ο πρώην δαιμονισμένος επιθυμεί την μόνιμη συντροφιά του Ιησού, οι κάτοικοι της περιοχής ζητούν την απομάκρυνση του ευεργέτη, γιατί τους κυρίεψε ο φόβος. Είδαν την δύναμη του Ιησού και τρομοκρατήθηκαν. Σκέφθηκαν αμέσως ότι η παρουσία ενός ισχυρού θαυματοποιού ανάμεσα τους μπορεί να συνεπάγεται ίσως ορισμένες υλικές ζημιές, όπως ήταν π.χ. η καταστροφή της αγέλης των χοίρων. Ο «φόβος» τους για τον οποίο ομιλεί ο ευαγγελιστής δεν είναι το δέος και η συντριβή μπροστά στη δύναμη του θείου, η αρχή της αναγνώρισεως του και της προσκυνήσεως' αλλά ο τρόμος μήπως η παρουσία του Ιησού τους οδηγήσει στην στέρηση των υλικών αγαθών τα οποία δεν θέλουν να χάσουν. Τυφλοί ως προς το πνευματικό τους συμφέρον, βλέπουν μπροστά τους μόνο το υλικό συμφέρον. Απορρίπτουν την ελευθερία, προτιμώντας να μείνουν δούλοι.

Πολλές φορές οι άνθρωποι δεν βλέπουν καθαρά, δεν διακρίνουν το σωστό, χάνουν τα μεγάλα για να κερδίσουν τα μικρά, διώχνουν τον Σωτήρα για να ζήσουν πιο άνετα. Οι κάτοικοι της περιοχής των Γαδαρηνών είναι οι τύποι των ανθρώπων που ασυλλόγιστα διώχνουν το σπόρο του θείου λόγου και αποδεικνύονται άγονο και πετρώδες έδαφος, για να θυμηθούμε την εικόνα της παραβολής του σποριά. Βλέπουν επιφανειακά, κοινωνικά, συμβατικά, εγωκεντρικά εάν το χριστιανικό κήρυγμα δεν εξυπηρετεί τα σχέδια τους, το παραμερίζουν εάν στέκεται εμπόδιο στις επιδιώξεις τους, το πολεμούν εάν ο Χριστός τους ενοχλεί, τον διώχνουν.

Κι όμως εδώ βρίσκεται η τραγική ειρωνεία παραμένουν κλεισμένοι στα δεσμά από τα οποία θέλει να τους λυτρώσει ο Χριστός. Δεν βλέπουν τα θαύματα της θείας αγάπης με τα οποία είναι γεμάτος ο κόσμος. Σκέπτονται ψυχρά, εγκεφαλικά, εγκοσμιοκρατικά. Εκείνο που μεταβάλλει ριζικά τον άνθρωπο δεν είναι η ψυχρή λογική και το στενά και υλικά εννοούμενο συμφέρον, αλλά η συνάντηση με τον Χριστό μέσα στον χώρο του βιώματος, ο διάλογος με Αυτόν, η αναγνώρισή του ως ελευθερωτή.

Στην περιγραφή του δαιμονισμένου της διηγήσεώς μας έχουμε μια εικόνα του ανθρώπου που είναι αιχμάλωτος των δαιμονικών δυνάμεων της κακίας, του μίσους, της καταστροφής στην περιγραφή του ίδιου ανθρώπου αλλά θεραπευμένου διέπουμε την τεράστια υπαρξιακή αλλαγή που συντελείται από την συνάντηση με τον Χριστό, τον σωτήρα και ελευθερωτή.

Η επιθυμία να μείνει κοντά στο Χρίστο όπως ο θεραπευμένος της περικοπή; επειδή ένιωσε την ελευθερία που προσφέρεται απ' Αυτόν σαν δώρο, ή η αποδίωξη του Χριστού χάρη κάποιου άλλου συμφέροντος, κατά το πρότυπο των Γαδαρηνών, είναι δύο δυνατές τοποθετήσεις των ανθρώπων

απέναντι στη θεία δωρεά της ελευθερίας. Η πρώτη μπορεί να σημάνει την σωτηρία του η δεύτερη την καταστροφή του.

Οι επίδοξοι εκπορθητές της Εκκλησίας (εκ της I.M. Δημητριάδος)

Σε μία δραματική, αλλά και θαρραλέα εξομολόγηση προβαίνει ο Απόστολος Παύλος, αγαπητοί μου αδελφοί, στη σημερινή Αποστολική περικοπή, που αποτελεί το προοίμιο της προς Γαλάτας επιστολής του. Αρχικά διακηρύττει ότι το Ευαγγέλιο το οποίο διδάσκει δεν είναι προϊόν ανθρώπινης έμπνευσης και επινόησης, αλλά καρπός Θεϊκής αποκάλυψης, η οποία τού συνέβη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού στην πορεία του προς την Δαμασκό. Και συνεχίζει αποκαλύπτοντας το σκληρό και αμαρτωλό παρελθόν του.

Ομιλεί για την στενότητα σχέση και εξάρτησή του από την Ιουδαϊκή θρησκεία, στα πλαίσια της οποίας δραστηριοποιούνταν με περισσό φανατισμό, στον οποίο λίγοι από τους συνομηλικούς του μπορούσαν να τον συναγωνιστούν. Τοποθετεί, μάλιστα, τον εαυτό του στους ζηλωτές της Ιουδαϊκής θρησκείας, οι οποίοι κόπτονταν για την αυστηρή και τυπική τήρηση των πατρικών τους παραδόσεων. Το χειρότερο, όμως, απ' όσα εξομολογείται ο Παύλος, ήταν το γεγονός πως δεν ήταν απλά ένα πιστό μέλος της ιουδαϊκής θρησκευτικής κοινότητας, αλλά και ένας απηνής διώκτης της Χριστιανικής πίστης και εκπορθητής, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει, της Εκκλησίας του Χριστού. Όλα αυτά έως τη στιγμή που η Χάρης του Θεού ενήργησε πάνω του, με τρόπο θαυμαστό και μετέβαλε τον διώκτη Σαύλο στον φλογερό Απόστολο Παύλο.

Στο πέρασμα των αιώνων και της ιστορίας, πολλοί ήταν εκείνοι που θέλησαν να μιμηθούν την πρώτη φάση της ζωής του Παύλου, συναγωνιζόμενοι την δράση του κατά της Εκκλησίας, προσπαθώντας να εκπορθήσουν το οικοδόμημά Της. Κατ' αρχήν, ήταν οι εξωτερικοί εχθροί, οι οπαδοί είτε της Ιουδαϊκής μονοθεΐας, είτε της λατρείας των ειδώλων, που έβλεπαν την ισχύ και τα κεκτημένα τους να διαλύονται και την κενότητά τους να αποκαλύπτεται υπό το φως του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Οι αντιδράσεις τους υπήρξαν σκληρές και σπασμωδικές. Προέβησαν σε απίστευτες διώξεις και σφαγές, ελπίζοντας ότι, με τον τρόπο αυτό, θα κάμψουν το φρόνημα των Χριστιανών και θα καταλύσουν την αποκαλυφθείσα Χριστιανική πίστη. Χωρίς να το θέλουν, όμως, έγιναν συνεργοί στο σχέδιο του Θεού και προσέφεραν στο οικοδόμημα της

Εκκλησίας το ισχυρότερο και πλέον ανθεκτικό δομικό υλικό, το αίμα των Αγίων Μαρτύρων. Τη σκυτάλη πήραν οι διώκτες της πίστης την εποχή της Τουρκοκρατίας και οι μιμητές τους στα αθεϊστικά καθεστώτα της Ανατολικής Ευρώπης, που προκάλεσαν την ριζική ανανέωση του Εκκλησιαστικού οικοδομήματος στα πρόσωπα των Νεομαρτύρων. Στη συνέχεια το έργο της εκπορθήσεως της πίστης ανέλαβαν οι αιρετικοί και οι σχισματικοί, που, εκ των έσω, επεχείρησαν την άλωση της Εκκλησίας, προσβάλλοντας την ορθή πίστη και το δόγμα, προκαλώντας έριδες, διασπάσεις και εσωτερικές αναταραχές στο Σώμα του Χριστού. Αποτέλεσμα ήταν η διάσπαση και ο κατακερματισμός του Χριστιανικού οικοδομήματος γεγονός που συνιστά την μεγαλύτερη, μέχρι σήμερα, πληγή της Χριστιανικής ιστορίας. Αλώβητη από την λαίλαπα των αιρέσεων και τον πειρασμό της διάσπασης παραμένει η Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού, στην οποία, Θεία ευεργεσία, ανήκουμε, Εκκλησία που διαφυλάττει αναλλοίωτη την δογματική διδασκαλία, την Θεολογική εμπειρία και την λειτουργική παράδοση της πίστεώς μας.

Αλλά και στην εποχή μας, η επιχείρηση εκπορθήσεως της Εκκλησίας καλά κρατεί και συνεχίζεται από τους εκπροσώπους της αθεϊστικής «διανόησης», οι οποίοι αυτοπροβάλλονται ως «προοδευτικοί», βαπτίζοντας «αναχρονισμό και οπισθοδρόμηση» κάθε τι που σχετίζεται με τον Χριστό, την Εκκλησία Του, την πίστη και το Ευαγγέλιό Του. Αυτή η άθεη δήθεν διανόηση έχει αναλάβει εργολαβικά την αμφισβήτηση του Εκκλησιαστικού έργου, την απαξίωση του ιερού κλήρου, την διακωμώδηση του Ευαγγελικού λόγου, την μουσειοποίηση της Χριστιανικής ιστορίας. Στο ειδεχθές αυτό έργο της, συνεπικουρείται από στρατευμένα κατά της Εκκλησίας, πολιτικά, δημοσιογραφικά και οικονομικά συμφέροντα, τα οποία, ουσιαστικά, προσφέρουν σκοτεινές και καταστροφικές υπηρεσίες στον λαό μας, που ζει και πορεύεται στο χρόνο με γνώμονα την πίστη του στον Χριστό και την συνοδοιπορία του με την Εκκλησία.

Απέναντι σε όλους αυτούς η Εκκλησία στέκεται με αγάπη και κατανόηση, γιατί γνωρίζει ότι ουδεμία ανθρώπινη δύναμη, όσο ισχυρή κι αν είναι, έχει την ικανότητα να καταλύσει και να εκπορθήσει το οικοδόμημα της Χριστιανικής πίστης. Παράλληλα, όμως, συνεχίζει να διδάσκει και να επιτελεί το πολύπλευρο πνευματικό και κοινωνικό Της έργο, αδιαφορώντας για τα κύματα της αμφισβήτησης που ξεσπούν πάνω Της, εργαζόμενη, μέσα ακόμα και από τα λάθη και τις αδυναμίες των εκπροσώπων Της, για την δόξα του Θεού και τη σωτηρία του λαού Του. ΑΜΗΝ!